

Ispánok kora

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXVI. évfolyam, 25. szám, 2022. június 24.

Szétbarmolunk mindent, majd saját rombolásunkon végigtekintve sápadt hangon állapítjuk meg, változott a világ. Sőt, ugyanezt kis drámával: ez már nem az a világ, amit szerettünk volna. Majd, hogy a hazugság teljessé váljon, receptet is adunk, mostantól másként kell a dolgokhoz állnunk, mert nem mi változtunk, hanem minden más. A politikában innét már csak egy lépés a politikai félfordulat bejelentése, a pávatánc büszke eljárása, a magyar érdek, a keleti nyitás, a Nyugat halála és így tovább, egy csomó zagyvasággá puffasztott féligazság, ami csak jön. A világ nyilván nem működik tökéletesen, aki keres, az könnyen talál hibát rajta, és ha van elég elszántság benne, meg kellő politikai támogatás, kitartó erőszakoskodással bebizonyíthatja, hogy az egész úgy, ahogy van, használhatatlan.

Emlékeztetnék egy talán nem túlságosan lényeges, de föltétlen jellemző mozzanatra, hogyan is történik az ilyen változás, milyen az alkalmazkodás, miként lehet elhíttetni a fél országgal, hogy nincs mit tenni, mi csak viszonyulunk a világ változásaihoz. Időben harminckét évet visszalépve idézem az akkor szárnyát bontogató Fidesz kampányszövegét, amely az 1990-es helyhatósági választásokra készült: három, akkoriban népszerű politikus feje bukkan föl a képernyőn sorban egymás után, és mindegyik egy-egy kívánságot fogalmaz meg. Fodor Gábor: „Hej, ha minél többen szavaznának!”, Deutsch Tamás: „Hej, ha nem lenne több vébéitkár meg szolgabíró!”, Orbán Viktor: „Helyhatósági választások.”